

DE FAMILIE ZONDER NAAM

Op een open plek, midden in een groot bos, stond een boerderijtje. Daar woonden vier tevreden mensen: een vrouw, haar man en hun twee kinderen.

Overdag zorgden ze, door goede afspraken en samenwerking, voor het levensonderhoud. De avond brachten ze gezellig door met één of ander gezelschapsspel.

Het gezin bezat geen televisie, radio of telefoon. Daarom wisten ze na enige tijd weinig of niets meer van de bewoonde wereld af en leefden verder op hun eigen manier

Op zekere dag stapte een vreemdeling door het bos, kwam op de plaats van de boerderij en klopte verwonderd aan. De vader deed open en riep blij uit: "Een mens! Kom binnen. Zet u aan tafel, mens. Van waar kom jij, mens?"

De reiziger had honger. Daarom sloeg hij geen acht op deze rare manier van aanspreken en liet zich de kost goed smaken. Tijdens de maaltijd keuvelde hij gemoedelijk met de familie. Die nodigde hem zowaar uit een weekje te blijven. Het voorstel werd aangenomen.

De bezoeker hielp mee met de dagelijkse karweitjes van zijn gastgezin en speelde voor het slapengaan mee een spelletje kaart.

Tot zijn verbazing hoorde de reiziger dat noch de ouders, noch de kinderen elkaar met de voornaam aanspreken. "Vrouw, is er nog koffie?" "Jongen, jij moet delen." "Man, ik ga mee voor zes slagen." "Meisje, wat maak je troef?"

De reiziger vroeg aarzelend aan de vader: "Wat is uw voornaam of achternaam?"

De vader antwoordde: "Wat bedoel je? Mijn vrouw noemt me 'man', dat is toch voldoende."

"Maar, beste kerel, dat is geen echte naam! Waar ik woon krijgen kinderen bij hun geboorte een voornaam. Daardoor is ieder mens uniek. Die naam is van jou alleen. Bovendien wordt hij met liefde gekozen. De naam die ze graag horen, kiezen ouders voor het kind dat ze graag zien. Ook van de goede God zeggen wij dat onze namen geschreven staan in de palm van zijn hand. Hij kent ons bij naam.

Er zijn ook landen waar de ouders pas een naam geven als hun kind 13 of 14 jaar wordt.

Dan kennen ze de talenten of de goede eigenschappen van hun kind en de naam verwijst daar dan ook naar.

Naast een voornaam heeft bij ons ook iedereen nog een familienaam. Die vormt een blijvende band met je voorouders.

Luister, ik doe een voorstel. Morgenavond geef ik ieder van u een passende naam. Akkoord?"

Iedereen vond het een goed idee en men ging slapen.

De volgende avond zei de reiziger tijdens het monopolyspel: "Mijnheer, ik heb gezien dat jij graag op het veld werkt. Daarom noem ik u voortaan 'de landbouwer'. Mevrouw, ik zag je telkens even nadenken voor je tegen iemand iets zei of voor je aan een werk begon. Dat is heel verstandig. Ik noem je vanaf nu 'wijze vrouw'. Meisje, ik heb gemerkt dat je in de tuin je eigen bloembed verzorgt. Je houdt veel van bloemen. 'Violtje' is een passende naam voor je.

Jongen, daar straks liet je me een heleboel tekeningen van vogels zien. Je hebt talent. Toch bleef je hierbij eenvoudig en bescheiden. Je naam zal 'de nederige' zijn.

En oh ja, hoe willen jullie mij noemen?"

De één vond de reiziger beminnelijk, de ander aangenaam gezelschap. Ze besloten hem 'de vriendelijke' te noemen.

De volgende dagen werden de namen menige keer gebruikt. "Violtje, breng de gieter eens!"

"Zeg, vriendelijke, ga je mee een eindje wandelen?" "Wijze vrouw, eten we straks rijstpap?"

"Waar is de nederige?" "Hallo landbouwer, mooi weertje niet?"

De week vloog voorbij. Toen nam de reiziger hartelijk afscheid van het gastvrije gezin. Hij bedankte ze, maar voor hij verder ging, gaf hij de vader nog een briefje met het verzoek de inhoud pas 's avonds te lezen tijdens het gezelschapsspel.

In het briefje stond: "Jullie namen zijn mooi. Toch kunnen ze nog korter en beter. Want Joris betekent 'de landbouwer'. Sofie staat voor 'wijze vrouw'. Modest wil zeggen 'de nederige' en Yolanda is hetzelfde als 'violtje'." Onder aan het briefje stond: "Hoe wisten jullie dat mijn echte naam 'de beminnelijke' is? Ik heet Mandus en dat komt van Amandus."

Eddy Vleugels